

אור מופלא

לרעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים הבעל שם טוב ותלמידיו הק' זיע"א

שנה ג' | גליון ק"א | שמחת תורה תשפ"ג

נראה אור

אמרות קודש ופנינים יקרים על פרשת השבוע

הופיע מדר פא"ך (ג.כ)

עיקר ההארה מגיע לאדם ע"י שטיצא את היצר

הנה עיקר ההופעה בא לאדם ע"י שמשבר את כחותיו ותאוותיו ולוקח אותם לעבודת השי"ת, וזהו ששאלו המלאכים, חמדה גנוזה וכו' אתה מבקש ליתנה לבשר ודם, והשיב משרע"ה, כלום יצר הרע יש ביניכם, למצרים ידתם, לפרעה השתעבדתם, כדאיתא במסכת שבת (פ.ה. ב.) עיי"ש. **ולכאורה** אינו מובן וכו' המלאכים לא ידעו שאין התורה שייכם אצלם בפשטיות, רק שהיה כוונתם על סודות התורה, וא"כ מה היה תשובת משרע"ה כלום יצה"ר יש בכם, הלא לסודות התורה אין צריך כ"ו.

אולם הכונה מסודות התורה הוא שע"ז בא האדם לעבודת ה', היינו, שבא בקרבנו תשוקה וחמדה גדולה לעבוד את ה', וזהו ששאלו המלאכים, חמדה גנוזה, פירוש החמדה היא התשוקה והדביקות בהשי"ת, גנוזה, והיא גנוזה בתורה, ואתה מבקש ליתנה לבו"ד, תנה הודך על השמים, פירוש תנה לנו הדביקות והתשוקה הזאת, וע"ז השיב משרע"ה תשובה ניצחת, שעיקר ההופעה והחמדה לעבודת ה' היא מפני שנוצח את היצרו וכל כחותיו הגשמיים לעבודתו ול"ש, ע"ז בא לאדם הארה גדולה, אבל מי שאין לו יצה"ר אינו יכול לבא להארה גדולה כזו, ולכן אמר להם, כלום יצה"ר יש ביניכם וכו', שכפי גודל היצר אשר בקרב האדם, כן לעומת זה כשמשבר יצרו בא ע"ז להופעה גדולה, אבל אתם המלאכים שאין יצה"ר שייך בכם לא תוכלו לבא לחמדה הזאת.

(הרה"ק רבי דוד צבי מנייטשטאדט זיע"א)
שומח וזכרון כצאן יושבר כאה"ך (ג.כ ח)
להיות שמח כמדרגתי בעבודת השי"ת
הנה אחז"ל איהו עשיר השמח בחלקו, פירוש בחלק מצות ומעש"ט שהוא מסוגל, ואף דאחז"ל לעולם יאמר אדם מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי, אעפ"כ אסור להיות נעצב ע"ז ח"ו כי יצא שכרו בהפסדו, רק אדרבה לשמח בחלקו היינו בלחץ המצות ומעש"ט שיש לו ולומר ברוך אלקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים, כי זה רצון השי"ת יותר שלא להתעצב ע"ז רק לשמח בחלקו. והנה לפעמים מזדמן שאדם יוצא חוץ לשיטה בעבודתו י"ש ח"ו, והוא מתחרט מאד ע"ז, והנה גם בזה החרטה בעצמה צריכה להיות

בשמחה ולא יוסף עצב עמה ח"ו, רק ישמח בחלק מצות ומעש"ט הנשארים עמו.

אין כאל ישרון רוכב שמים בעודך (ג.כ טו)

בעת שמעשיו מצליחים ידע שהכל מאתו תהיה

יש לפרש בהקדם דברי הפסוק (כח. כט) והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העור באפילה. והענין כי ידוע מדרך העולם אשר חלילה באם האדם הוא חלילה בלחץ ובדחוק באיזה ענין, ואין לו שום מבוא ועצה להביא תשועתו על ידי איזה אדם וכדומה, אז בעל כרחו משים בטחונו בהשם יתברך, אבל כשיש לו עצות ואופני התשועה, ועושה תחבולות ותשועתו יבוא לו, אז נדמה לו אשר הוא עושה חיל. ולא כן דרך האמת, כי גם שיש לאדם כל טוב וכל חפצו יצליח, ידע גם כן בבירור אשר עיקר הוא השי"ת.

והנה מדרך העור הגם שאין לו שום בטחון ועצה שיהיה יכול לילך בעצמו, עם כל זה יש לו אופן אחר אשר תשועתו יבוא על ידי איש אחר, נער קטן ינהג בו. אמנם בחושך ואפילה אשר גם איש זה אינו רואה כלל, אז העור ממשש בעצמו, כי אין לו על מי לבטוח. לזאת לימדה לנו תורה הקדושה והיית ממשש בצהרים, היינו הגם שיש לך כל טוב הנקרא בשם צהרים ואור, עם כל זה יהיה אצלך דמיון העור באפילה שאין לו כלל על מה לבטוח. כן אתה לא תשים בטחונך בשום דבר רק בה'. וזהו אין כאל ישרון, היינו כשהתנהגות האדם הוא בדרך הטוב והישר יש לו כל טוב, ועכ"ז יודע אשר אין כאל, ואין משים בטחונו בשום דבר רק בו לבדו, אז רוכב בשמים בעורך, ויושיע לך בכל הענינים לטובה אמן. (אמרי נעים)

חיבור סוף התורה לתחילתה

הברכה הגדולה שידעו שהכל מה' לדעת שעומד עדיין בהתחלה

וגיש מנפין איבי ויאמר השמד (ג.כ טז)
הכל כהשי"ת ועליו לעשות השתלחות
נראה לפרש, דבאמת השי"ת מגרש את האויב, אלא שאומר לנו 'השמד' דהיינו שאנחנו נעשה איזון פעולה, אבל באמת הכל הוא מה' יתברך שמו.

(הרה"ק רבי מר"י מבעלא זיע"א)

ויקבר אדני בני מארץ מאב מול בית פעור ולא ידע איש את קברו עד היום הזה (ד.ו. ט)
לבטל כל מה שידעו אל דעת התורה

קשה הלא התורה בעצמה מראה אותנו מקום קבורתו, וגם מסמנת לנו, מול בית פעור, והאין כתוב ולא ידע איש את קבורתו, ויש לומר דהתורה הקדושה מוכתת אותנו, ומשמיענו בדרך אמונה, שאף על פי שהודעת לך מקום קבורתו בסמינורי יפה יפה, ועתה כבר תדע שבוש היכן קבר משה רבינו ע"ה, יחד עם זאת, כשאומר הכתוב ולא ידע איש את קבורתו, שוב מוכרחים

אנו להתאמץ בזה בל להעלות על הדעת ח"ו שידעו אנו מלעט מזעיר ממקום קבורתו, אלא שאין אנו יודעים כלל וכלל. (הרה"ק רבי חיים מאיר יחיאל השרף ממאגליצא זיע"א)

פעם בליל שמחת תורה הקשיר רבינו מרוזין זיע"א בתוך האמרי"ק שהשמיע, את סוף פרשיות התורה עם התחלת הפרשיות שבתורה, וכה אמר: זאת הברכה, הברכה הכי גדולה היא: שכולם ידעו ויאמינו שבראשית ברא אלקים' שהוא הבורא והוא המנהיג ועושה הכל. **א"י:** 'זאת הברכה' עיקר הברכה היא: שידע כל אחד ואחד ש'בראשית' שעדיין הוא עומד בהראשית ולא עשה עדיין מאומה ממה שמוטל עליו לעשות. ער האלט נאך ביים אנהייב. (נר ישראל)

העיקר הוא הלב
סיום התורה באותו ל' ותחילתה בב', אותיות ל"ב, כי העיקר הוא הלב, רחמנא ליבא בעי.
(הרה"ק רבי ישראל יצחק אדמו"ר מוארקי זיע"א)
אנו להתאמץ בזה בל להעלות על הדעת ח"ו שידעו אנו מלעט מזעיר ממקום קבורתו, אלא שאין אנו יודעים כלל וכלל. (הרה"ק רבי חיים מאיר יחיאל השרף ממאגליצא זיע"א)

אור חדש

אמרות קודש מרועי החסידות בדורינו

שטייעדיגע תורה מכ"ק אדמו"ר מבעלזא שליט"א

אמרה כנס"י לפני הקב"ה, עליך להוסיף לנו מועדות, אמר להם הקב"ה לישראל, חייכם, איני מחסר אתכם ימים טובים, אלא מוסיף לכם מועדות שתשמחו בהם, שנאמר ביום השמיני עצרת (מדר"ת פינחס, טו), דברי המדרש יתבאר עפ"ד הילקוט (ישעי רמז תל) רבנן אמרין, עובדי אלילים, אם אתה מרבה להם ימי"ט, הם אוכלים ושותים ופוחזים ונכנסים לבתי טרטיאות ולבתי קרקסאות ומכעיסים אותך בדרכיהם ומעשיהם, אבל ישראל אוכלים ושותים ושומחים, ונכנסים לבתכני"ס ולבתמ"ד ומריבים בתפלות, במוספים ובקרבות.

יסוד נגשג זה מצינו בגמ' (מגילה יב. ב.) עה"פ ביום השביעי כטוב לב המלך ב"ן, יום השביעי שבת היה ישראל אוכלין ושותין, מתחילין ב"ת ובדברי תשבוה, אבל אומה"ע עושי' שאוכלים ושותין, מתחילין בדברי תפלות והעולה מדבריהם, שבזמן מועד ניכר ההבדלה הגדולה בין ישראל לעמים, כי בעוד שהגויים וזוללים וסוכאים ומשתכרים וכו', לא כן בני"ש שאוכלים ושותים בשמחה ומטילים דגש מיוחד על התקרבות להשי"ת על ידי ריבוי תפילה ועבודת השי"ת.

והנה, ידוע ומפורסם יסוד קדוש של הרה"ק הרבי ר' בער זיע"ע בביתו הגמ' מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה, שלבני"ש יש ב' דרכים לזכות בדין: א. כשהם עצמם בתכלית השלימות. ב. כשמעמידים אותם נגד הגויים, שאז לעומתם בני"ש הם בתכלית השלימות, כי 'מעולם לא ראתה חמה' - אומה"ע המונין לחמה פגימתה של לבנה' - בני"ש המונין ללבנה. אך זה רק בדיעבד, אבל לכתחלה ודאי עדיף שבני"ש יהיו זכאים מצד עצמם, כי אז השפע הוא במדה גדושה, והשמחה גדולה שבעתים.

והנה, החילוק בין סוכות לשמי"ע הוא, שבסוכות מקריבים בני"ש ע"י פרים כנגד אומה"ע, ובשמי"ע מקריבים פ'ר אחד כנגד אומה יחידה, ובני"ש עומדים לפני הקב"ה לבדם. הביאור בזה, כי בסוכות עדיין לא הגיעו לשלימות מצד עצמם, ולכן יש להקריב פרים כנגד אומה"ע, כדי להעמידם כנגדם, ועי"ז ייחשב להם כאילו הם בשלימות. ואילו בשמי"ע כבר זכו להשלים עצמם ולהיות ראויים לשפע מצד עצמם, גם ללא העמדתם כנגד אומה"ע, ואז, השמחה תמה ומשולמת.

ובה יבוארו דברי המדרש 'אמרה כנס"י לפני הקב"ה, עליך להוסיף לנו מועדות', מאור שאנו יודעים את שפלות ערכנו, כי איננו ראויים לחסדים ורחמים מצד עצמנו, ע"כ, הבקשה שטוהה מאתו יתברך להוספת זמני חג ומועד במשך השנה, שבהם ניכר ובולט לעין ההבדלה העצומה בין ישראל לעמים, וממילא, זמנים אלו יועילו לנו להחשב בתכלית השלימות לעומת הגויים, ומחמתה נזכה בדין ונושע בדבר ישועה ורחמים. אמר להם הקב"ה לישראל, חייכם איני מחסר אתכם ימים טובים, אלא מוסיף לכם מועדות שתשמחו בהם, כי אמנם צדקו דבריכם, שבהעמדתכם כלפי האומות תהיו נחשבים בתכלית השלימות, אבל ברצוני להוסיף לכם מועדות שתשמחו בהם, כאשר שלמות השמחה תהא ורק ע"י שתייה ראויים מצד עצמכם ולא מצד האומות.

ועי"כ מביא המדרש לכוין: 'שנאמר ביום השמיני עצרת', כי בשמי"ע בני"ש במדרגה שראויים לשפע מעצמם, ואינם זקוקים להערכה נגד האומות, ועל משקל זה יתוספו להם מועדות, זמני התעלות והתקרבות להשי"ת, שבהם יהיו ראויים להשפעת מצד עצמם, ואז השמחה תמה וברורה ומשולמת. (שטייעדיגע תורה תשניו ל"פ, נערך ע"י מערכת 'פניני קודש')

והיו למאורות | יומא דהילולא קדישא של צדיקי הדורות

הרה"ק רבי יעקב יוסף מפולנאה זיע"א בעל 'תולדות יעקב יוסף' כ"ד תשדי תקמ"ב

אורו של רבינו הרה"ק רבי יעקב יוסף מפולנאה זיע"א הפציע לאביו ר' צבי זצ"ל נצר למקובל רבי שמשון מאוסטרופול זיע"א. אין ידועים פרטים רבים על ימי עלומו של רבינו, והם לומים בערפל, אך נודע שהיה עובד ה' והיה מסגף עצמו ביותר. זכה נתקרב לדרך החסידות ע"י הרה"ק המוכיח מפולנאה זיע"א, וזכה לדלות מנכר החיים של מרן הבעל שם טוב הק' זיע"א. רבינו כיהן ברבנות שאריגאד, ולאחר שנתקרב לבעש"ט סבל רדיפות מתושבי העיר עד שהוכרח לעזוב את העיר, ותקע אהלו בראשקוב, אך גם שם לא ארכו הימים עד אשר נתקבל לרב בנעמרוב, ולאחר הסתלקות הרה"ק רבי אריה לייב 'המוכיח' מפולנאה זיע"א בשנת תקל"ל נתמנה רבינו לישב על מקומו.

תורתו של רבינו נדפסה על ידו בספר 'תולדות יעקב יוסף' והיה זה לספר חסידות הראשון שנדפס. כמו"כ הוציא רבינו לאור הספרים 'בן פורת יוסף', 'צפת פנתא', 'כתנות פסים', בהם מרבה להביא דברים ששמע ממו"ח הבעש"ט הק' זיע"א.

ויאסף אל עמיו ביום כ"ד לחודש תשרי שנת תקמ"ב, ומנו"כ בפולנאה.

רבינו סיפר פעם כיצד נתקרב לחסידות, היה זה בעת שכיהן כרב בק"ק שאריגאד, ושמע אשר מרן הבעש"ט הק' זיע"א בא לק"ק מאהליב, ואמר בלבו, אסע עם אני, כי לא היה עדיין חסיד, ונסע ובא אל הבעש"ט בערב שבת קודש קודם תפילת שחרית, וראה שהבעש"ט עישן הלולקע והיה דבר זה תמוה בעיניו על שישען לפני התפילה, ואח"כ בשעת התפילה בכתיב בכיה גדולה שלא בכתיב מימי, והבתי שלא משלי היתה זאת הבכיה.

♦ הוא היה אומר ♦

ויהי יעקב (בראשית מז, טז) ר"ל כשהוא עקב עונה אז הוא דבק בו יתברך חי החיים שנאמר אשכנן את דכא, דמה שאין כן כשהוא מתפאר בתואר ישראל ל"י רא"ש, לי נאה להיות ראש שאני ת"ח ומקובל אז ויקרבו ימי ישראל למות, כמו ששמעתי משל אחד, שביקש מלך א' שיחיה לעולם, ונתן לו רפואה שיתרחק מהגאון ויאחז במדת עקב עונה ויחיה.

רבינו אמר פעם שכל המופתים שראה אצל מרן הבעש"ט הק' זיע"א, ואפילו מה שהיה מחיה מתים, כל זה לא הביאו לקבל עליו מרותו לגמרי, עד שראה מסירות נפשו של הבעש"ט, שפעם אחת היו הבעש"ט ותלמידיו על אם הדרך, ורצו להתפלל מנחה, ולא היה להם מים ליטול ידיהם, חיפשו התלמידים מים ולא מצאו, אזי נפל הבעש"ט על הארץ בפישוט ידים ורגלים, ונענה ואמר, רבונו של עולם קחי מן העולם אם איני יכול לקיים המצוה, ואמר רבינו שבראותו מסירות נפשו של הבעש"ט אפילו על מצוה דרבנן, אזי קיבל מרותו וקיבלו עליו לרבי.

פעם בא רבינו לבית מדרשו של מרן הבעל שם טוב הק' זיע"א, וראה אברך אחד שהיה הולך וחוזר בתוך בית המדרש במוחין גדולים ולא הכירו, קרב רבינו אל האברך ושאלו מהיכן הוא, והשיבו האברך שתיכף יענה, ולבסוף אמר לו מה נפקא מינה לכם מאיזה מקום אני, ענה לו רבינו שאם ב' אנשים במרחק באים יחד ומתוך דיבורם אשר ביניהם שואלים זה לזה בשלומם, מתוך זה באים לידי אהבה ויכירו זה את זה ולומן מרובה אם פגעו אינש באינש ורואין זה את זה שמח כל אחד עם חבירו ויתן כל אחד ואחד שבח להש"ת, וכתוב (תהלים כג, ו) ואתה קדוש יושב תהלות ישראל, שהש"ת ממתין ומצפה מתי יגיע לו שבח והודאה מישראל כי מאד חביב לפני הש"ת תהלות ישראל. וכאשר גמר רבינו דבריו התעייפו עיניו והאברך אינו וראה שהוא מעט פלא, נכנס רבינו אל מרן הבעש"ט וסיפר לו את כל המאורע, ענה לו הבעש"ט שהיה זה אליה הנביא זל"ט ובא לכאן לשמוע ממך את פירוש התורה של ואתה קדוש וכו' שאמרת, ועתה אומר אליה הנביא זל"ט התורה הזו בשמים משמך, ועתה ראה נא כמה גדול אהבת חברים לשם שמים אפילו שאין אתה מכירי אם אתה רואה שהוא שהוא ירא שמים ומאנשי מדות טובות צריך אתה להתחבר אליו, ועל ידי זה מגיע שבח להש"ת.

רבינו נודע כגאון בכל מכתבי התורה, והיה מסיים בכל שנה התלמוד בבלי, ובכל חודש ש"ס משניות, ודרכו היה ללמוד בכל יום בטלית ותפילין, וקודם האכילה למד שיעור גמרא ז' דפין, וגם בשעת אכילה, בין מאכל למאכל לא פסק פומיה מגרוסו, ואחר האכילה היה ישן מעט מועיר, וקם משניתו והניח תפילין ולמד עת תפילת המנחה, גם בלילה למד הרבה, ולא עבר עליו לילה אחת שלא קם בחצי הלילה ממש בקיץ ובחורף, הן בשבת ויום טוב, ועשה פדיון שבויים וצדקה הרבה מאד ובביתו היה פרנסתו בדוקח ולחץ.

סיפר הרה"ק רבי פינחס מקאריין זיע"א אשר פעם היה שלא יכל רבינו להתפלל כב' שבועות, ונסע אל הבעש"ט, ואמר לו שבר אוואו אחד עיכב תפילתו, שפעם אחד באה לפניו שאלה בערב שבת לפנות ערב, והיה ממחר ללכת להתפלל, ולא עיין יפה, והטריפה שלא כדון. עד שהתפלל בעדו הבעש"ט שיתנו לו להתפלל, כי אותו בר אוואו היה לגלול.

הרה"ק בעל הדיגל מחנה אפרים זיע"א הביא בספרו ע"פ (ויקרא, א) ויקרא אל משה, בנותן טעם לא זעירא, שאמר רבינו על מה שאומרים העולם שהלומדים לערנן יא החסידים לערנן נט

זמני אורה | אמרות קודש וניצוצי אורה בעניניא דיומא

שמיני עצרת ושמחת תורה

בשרואה שפלות עצמו או יש בו חשיבות

שמיני רגל בפני עצמו לענין פו"ד קש"ב, פייס בפני עצמו, ומן בפני עצמו, רגל בפני עצמו, קרבן בפני עצמו, שירה בפני עצמו ברכה בפני עצמו (סוטה מז) ועל דרך הרמז יש לומר שניתב פו"ד היא מלשון מפורד ומפורד שמרמז על הדברים הפוורים. שבשמיני עצרת יש עליה לכל הדברים שפזורים ומושלמים בלי תיקון. והוא קש"ב שעכשיו בשמיני עצרת אפשר לאספם ולתקנם ולעלותם למקומם. שקשבו הוא מלשון אסיפה.

ועוד נרמז בזה ששמיני עצת הוא סוף כל הימים טובים שבחודש תשרי. והוא רמז לכל אחד שיתבונן בנפשו איך ומה עברו עליו ימי החרחמים והרצון ומה פעל בכל הימים האלו והחשוב בנפשו שעדיין אפשר עתה בשמיני עצרת לתקן את כל הימים טובים שעברו כל מה שלא עבד בהם כראוי, וזה נרמז כאן 'פייס' 'ומן' היינו שרועה לפייס את הזמנים שעברו, והעצה לזה הוא 'רגל' המרומז להכנעה על דרך הכתוב (תהלים לו, יב) אל תבואני רגל גאון, וכן להיפך רומז לענוה. ועל ידי שאדם מכיר את מקומו ובא להכנעה ושפלות זהו 'קרבן' שנחשב כמו שהקריב קרבן, כמו שכתוב (שם, א) וזכי אלקים רוח נשברת. ואז וזכה לשירי' פירוש לשמחה, שעל ידי השפלות והכנעה יכולים לבא לידי שמחה אמיתית, וזוכה ל'ברכה' שזוכה לתקן את כל הזמנים שזה עצמו שזוכה לשמחה זהו הברכה. (הרה"ק רבי אלימלך מנחם מענדל מסטריקוב זיע"א)

הקב"ה מבקש מאתנו שנתנהג כראוי

ענין הקפזות, שבכל ימי הסוכות מסבבים אנו את הספר תורה עד שמיני עצרת, ובשמיני עצרת מסבבים את הספר תורה אותו. כי עיקר החותם הוא בשמיני עצרת כדוע, ועד שמיני עצרת אנו מסבבים את הספר תורה ומבקשים על הטובות מאת הש"ת, דהיינו ספר תורה. והסיכוב הוא מבחינת תפלת עני המסבב על הפתחים. ובשמיני עצרת כבר נעשה חותם לטובה. ומעתה כביכול מסבב אותנו כעני הסוכב על הפתחים לבקש מאתנו שנהיה טובים מעתה והלאה, בכדי שנוכל לקבל כל הטובות, והוא יקבל מאתנו כל הנחת רוח וד"ל. (הרה"ק רבי יחזקאל מקאריין זיע"א)

עכשיו ניתן להתחיל מחדש

סיפר הרה"ח המפורסם רבי הירשלי מליעווא ע"ה שכאשר נכנס פעם ביום שמחת תורה אל ב"ק מרן רבי נחום בעיני מסאדיגורא זיע"א נשאל ממנו: הירשל, למה מוסיפין היום לקרות גם פרשת בראשית? ושתק כ"ק מרן איזה רגעים ואח"כ אמר: חושב אני שהוא מפני שאם יכנס אדם מישראל לבית הכנסת בעת שכולם קוראים ושומרים לכבוד התורה, ובידוע שהוא לא פתח ספר במשך כל השנה יפול רחוק בקרבו דמה לו ולשמחה זו, לכן מתחילים לקרוא ביום זה מ'בראשית', לומר לו שמח גם אתה בשמחת התורה, ואם לא למדת עד כה בכל זאת לא תתיאש כי יש לך הזדמנות להתחיל היום אני מבטיח לאמתו להיות טוב. (בית ישראל)

סוד מרע ועשה טוב

עיקר השמחה בשמחת תורה הוא, משום שאנו מתחילים מחדש ללמוד התורה ומקבלים עליו לעזוב את הרע מהיום והלאה ולהתדבק בטוב, כאשר היה מורגל תמיד בפני הקדוש של אא"ז הקדוש הרבי ר' אלימלך מליעוונסק זיע"א, אני מבטיח מהיום והלאה לעשות אך טוב, אע"פ שגם אתמול הבטיח אלימלך להיות טוב, אך היום אני מבטיח לאמתו להיות טוב. (בית ישראל)

ריקוד בהקפות שלא בכח אנושי

בשנתנו האחרונות היה הרה"ק רבי מרדכי דוב מהאראטאטייפל זיע"א חולה ברגליו מאד, שהיו פרקי עצמותיו מתפקקים תכופות וסבל מהם כאבים עזים, עד שכל הליכה קצרה עלתה לו ביסורים גדולים, אבל כשבא להקפות נהפך החלש לגיבור, ורקד להפליא ברגליו החולניות לכבוד השכינה הקדושה, מעוטף בטלית עבה מאריג צמר טורקי, כשהוא מחזיק בידו כל העת ספר תורה גדול וכבד, וכשר עשוי כסף בראשו, וכן האריך בכל הקפה מ' הקפות לא פחות מחצי שעה ורקד ללא הרף מתחילה ועד סוף שלא בכח אנושי. (תולדותיהם של צדיקים)

♦ זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל ♦

(מקורות: אור יקרות, מארי פנחס, כתבי ר"י ש"ב, שבח הבעש"ט, מוקנים אבותנו, פאר ישראל, פאר לישראל, שיה שרפי קודש)